

LÓRINC PÉTER

A DERŰ VERSEI

3.

A végállomás meg egyszer majd észrevétlen besurran szívembe:
agyam tudomást nem vesz róla már,
csak a kalauz int: „Leállni, vigyetek!”
S megrázza (mint egykori villamosokon)
a riasztó csengőt:
Egy a leszálló vendég az életvillamoson,
kettő szállt helyébe: aktív hát a mérleg!
Semmi baj, elvtársak, az életvillamos roboghat tovább!
Nem, nem sötét, nem halált váró agyam,
mint a Keserű versei, azt mutatták talán
csak: a tudatalatti sír ott lent a mélyben,
de a görcsös-csukló hangja
a tudatig soha, soha el nem ér!
És hiába küzdök ellene —
ritmus lüktet verses prózámban:
az élet ritmusa,
ifjúság ritmusa, vénségnek ritmusa!
Mert az állat s az ifjú éli a mai máj
és nincsen tudata
— az emberi tudomány szerint —
(amely ellen tiltakozni máig meg nem tanult!),
ámbár érzi, tudja,
ha közeleg a vég, de
a jövő felől nem gondolkodik.
Derű van homlokomon
az ifjú s az állat ártatlan derűje ...

5.

A derű versei hát ezek,
mert az eszme győz és végleg győzni fog,
ha még nem értünk is el az útnak végére
(de hol is az út vége?!)
és sokszor illúzióknak hisszük és jelszónak csupán
szép terveinket, csodás álmainkat.
Igy én is célba futok egykor,
ha nem is mint egyén — jómagam,
ha az egyéni út vége
a „cél”
együttal, jaj, maga a halál!
Terveim nap mint nap egyre zsugorodnak,
zsugorodom össze velük magam is,
mert az egyéni élet egyszer véget ér,
de a társadalom,
melybe beleépültem már,
él tovább-tovább, míg világ a világ,
és a nagyvilágban benne élek — magam!

15.

Sok-sok maradt még beteljesületlen
a tettből, a tervből, facér bús álomból,
ami alkotásban még meg nem valósult.
Lesz-e idő még rá, mielőtt lecsap rám
a végső unalom, a tehetetlenség,
mely gondolat-teremtést
sem tesz már lehetővé,
mielőtt elnyel a nagy, végtelen úr,
a nagy, végső unalom: a kaszátlan halál,
mert a kaszás-tevékenység
még tetteket rejt, s a semmisülés helyett
a megsemmisítést jelzi és takarja.
Félek: tettben-gondolatban
alulmaradok már saját szintemen,
holott az élet mit sem ér, ha alulmaradok
vágott önmagamom.
Mert vallom: a hétköznap az érték,
a vasárnapjaimat — munkával — minden héten
hétfővé emelem!

16.

Az időt értékeltem mindig és a ritmust,
és tudtam: munka nélkül és az alkotás nélkül
nincs se idő, se ritmus!
Nélkülük bennem a halál lép előbbre,
a halál nyert teret — meg az unalom.
Zengem az idő s a munka,
az alkotás, a tett meg a ritmus örök dicséretét,
s bevallom, szerelmem ő:
az élet s az idő.
A nagy ritmus, az ős ritmus
szerelmese vagyok!

17.

Cinkosa vagyok az életnek és a tettnek,
cinkosa a magam s a más életének:
már régen az vagyok,
s ha nem is nemzettem soha új életet,
amellyel más inkább dicsekedhet,
hogyminden további tettvágy
ki is alszik ezzel üressé vált, kiürült szívemben,
én még örökké az új termésre várok,
és bármit alkotok is,
az örök elégedetlenség új tettekre serkent.

21.

Ne írj, de csinálj történelmet —
mondogattam egyre, habár az írás is része és motorja
a harcnak és történelemnek
a történelem-teremtésnek,
mert a történelemírás maga is új harcra buzdít,
új kor teremtésére és tette,
ami anyja az újabb korszakoknak...
Irni is tett s élettöredék s így:
cinkosom az élet és édes pajtásom,

aki kitart velem és mellettem,
aktív mindhalálíg,
míg írjuk s csináljuk az új történelmet
s tesszük, hogy változzék az élet
és az élet ritmusa
az Ember javára.
Igy legyen —
s ha ennek eleget tettem,
nincs rám többé szükség,
jöhet jó felváltóm az élet berkeiben,
az ismeretlen, a más,
aki nem idegen...
De addig, utolsó pillanatombig
éljen a tett és az alkotás, addig:
cinkosom az élet és édes pajtásom!

23.

Az évek megtépáztak,
de a régi és új mosolygós arcok,
szerető szívek
visszahozzák újra egykori erőm,
hogy teljes erőben
s önmagamhoz méltón
térjek meg őseim társágába,
hol a férgek már várnak.

26.

Örök a harc,
örök a forradalom,
változik a világ és változol magad.
Változtasd meg hát a világot!
Változtasd meg magadat is hozzá!
Változtasd a világot és önnönmagadat!
Változtass,
cselekedj,
működj,
tégj,
működj,
cselekedj!
Változtass!
Változtasd a világot és önnönmagadat!
Változtasd meg magadat is hozzá! Ha
megváltoztatod a világot,
a világ benned,
Te a világban,
és változik a világ,
és változol magad, mert
örök a forradalom,
örök a harc.

Költészet — szerelem nélkül?
 Vagy a vénség nem ismer szerelmet?
 Mert e füzérben nincs szerelmes vers,
 habár szeretem az életet,
 szeretem az embert és a szépet
 és szeretem változatlan asszonyomat is,
 egyre inkább tisztelve és szeretve benne
 az Embert, a jóbarátot,
 az egyéniséget, igaz önmagát,
 a nőnél, asszonynál:
 a szellemet már inkább a testnél...
 De hazudna, aki
 ezt a, talán már hűvösebb, vonzalmat
 nem nevezné ma is szerelemnek.
 Szeretem az asszonyt, a szépet és az életet,
 az embert és a forradalmi eszmét,
 szeretem a jövőt — szebb, igazabb Jövőt,
 melynek résztvevője — szemlélője —
 már nem én leszek...
 Szeretem az írógépemet is, a foghíjasat,
 amely — vagy aki — velem vénült meg,
 de főleg hófehérszirmú Margitvirágomat,
 aki kitartott minden bukásomban,
 kívárta minden feltámadásomat,
 mint igaz élettárs,
 s ki mégis mindvégig önmaga — külön egyéniség maradt...

Távozóban vagyok,
 és mint érkezéskor illik:
 bemutatkoztam,
 mielőtt végleg eltávoznék,
 s megkönnyítem munkáját
 majdani búcsúztatómnak:
 búcsúztatom magam!
 Ilyen vagyok (voltam!?):
 végleg s mindvégig elkötelezett,
 forradalmi elkötelezettje
 az irodalomnak, politikának és tudománynak,
 elkötelezettje életnek s jövőnek.
 És bevallom
 még most, utolsó szavamban:
 Szép volt, szép, és
 kár távozni — kár!